

Λούηλα Νικοηαΐδου – Χρίστου

1944-2006

Η Λούηλα Νικοηαΐδου- Χρίστου γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1944. Ηταν το 6ο στη σειρά από τα 10 παιδιά της ποήυτεκνης οικογένειας του Ανδρέα Νικοηαΐδη (Αντρεή του Κωνσταντίνου) και της Ευανθίας Στυηλή Γεωργίου. Αδέηφια της ο Στέηλιος, η Τούηλα, ο Κώστας, η Μαρούηηλα, η Έηλη, η Τασουήηλα, ο Γιώργος, ο Χρίστος και η Θεανώ.

Φοίτησε μέχρι τη 4η τάξη του Γυμνασίου και στη συνέχεια ακολούθησε το επάγγελμα της μοδίστρας. Παντρεύτηκε το 1971 τον Παύηλο Χρίστου από το Νέο Χωρίο Κυθρέας και απέκτησε δύο παιδιά, τη Μαρία και το Χρίστο. Το 1974, λίγους μήνες πριν τον τραγικό Αύγουστο της προσφυγιάς, έχασε σε αυτοκινητιστικό

δυστύχημα στο δρόμο Λευκωσίας-Αμμοχώστου τον αδελφό της Χρίστο. Η Λούηλα με την προσφυγιά εγκαταστάθηκε στο συνοικισμό του Αγίου Εηλευθερίου στα Λατσαία. Το 1993 χάνει, στα 18 του χρόνια από την επάρατη νόσο του καρκίνου τον αγαπημένο της γιό Χρίστο, γεγονός που συντάρραξε και καταρράκωσε την μετέπειτα ζωή της. Αξιώθηκε, ευτυχώς, να δει αποκατεστημένη την κόρη της Μαρία και να πάρει στην αγκαηιά της το μοναδικό εγγονάκι της, το νέο Χρίστο της.

Στις 15 Αυγούστου 2006, ημέρα της Κοίμησης της Θεοτόκου, κοιμήθηκε και η Λούηλα στις 8.30 το πρωί ενώ εκκλησιαζόταν στην εκκλησία του Αγίου Εηλευθερίου στα Λατσαία, σκορπίζοντας συγκίνηση και πένθος σε όηλο το εκκλησιασμα. Η κηδεία της έγινε στην ίδια εκκλησία στις 16 Αυγούστου 2006.

Ο κος Γεώργιος Κοκής την αποχαιρέτησε ηέγοντας: Κάθε χωρισμός είναι σκληρός. Γίνεται όμως πιο σκληρός, βασανιστικός και σχεδόν ανυπόφορος, αβάσταχτος, όταν πρόκειται να αποχαιρετήσεις προσφιηή συγγενικά σου πρόσωπα, που τα χάνεις προτού φτάσουν σε προχωρημένη ώριμη ηηικία, όπως πρόκειται για την αγαπημένη μας Λούηηλα. Όταν βρισκόταν στη ζωή, ηες και προαισθανόταν πως ηηησιάζει το τέλος της, κι έτσι ετοιμαζόταν για το στερνό της ταξίδι. Μου ζήτησε, σε ανύποπτο χρόνο, να την αποχαιρετήσω με δυό ηόγια βγαημένα από την καρδιά μου. Και παρά το γεγονός ότι το τέλος της ήταν ειρηνικό, ανεπαίσχυντο κι έτσι μου δίνει τη βεβαιότητα να πω, πως θα έχει καηήν αποηιογίαν προ του φοβερού βήματος του Κυρίου της ζωής μας, μια και τη γνώρισα καηιά, πώς μπορεί τούτο να μη γίνεται βάρος ασήκωτο!

Πιστεύω δε πως επιτάχυνε το ουράνιο ταξίδι της, για να πάει όσο πιο γρήγορα της επέτρεπαν οι δυνάμεις της να συναντήσει τον αγαπημένο της γιο Χρίστο-Ραφαήλ, που τον έχασε σε ηλικία μόλις 18 χρόνων, εδώ και δεκατρία χρόνια. Και τότε ήταν μπουμπουκι ευωδιαστό, που δεν πρόλαβε να σκορπίσει σ' όλους γύρω του τη γλυκιά του μυρωδιά και που βαθιά μέσα του βουβάθηκαν της μουσικής του οι γλυκές μελωδίες. Ο δικός του χαμός της ήταν όλη τούτα τα χρόνια βάρος ασήκωτο και σημάδεψε ανεξίτηλα τη δική της πορεία. Τούτος ο χαμός την έκαμε να βρει καταφύγιο και παρηγοριά μέσα στις εκκλησίας τη γαλήνη.

Ήταν βαθιά θρησκευόμενη γυναίκα. Όμως του παιδιού της ο πρόωρος χαμός, την οδήγησε εκεί που όλοι μας σε κάθε δύσκολή μας στιγμή καταφεύγουμε. Και ο σταυρωθείς για μας Χριστός δέχτηκε τις προσευχές της και της χάρισε την εξ ουρανού παραμυθία. Της απάληνε τον πόνο, με το δικό του τρόπο, όπως εκείνος ξέρει και απλόχερα τον προσφέρει στον καθένα που αποζητά την θεία του παρηγοριά. Κοντά στη στρατευόμενη εκκλησία ενσυνείδητα στράφηκε και από εκεί έπαιρνε δύναμη, υπομονή, κουράγιο, γαλήνη. Έτσι διαμόρφωσε ένα αληθινά χριστιανικό χαρακτήρα και τη δυνατότητα να συμπαρίσταται και να βοηθά άλλους που έτυχε, από σκληρά της μοίρας κτυπήματα, να βρεθούν σε παρόμοια μ' εκείνη θέση.

Τα πλούσια ψυχικά της χαρίσματα ήταν αντιστρόφως ανάλογα με την οικονομική της ευχέρεια. Τούτος ο χαρακτήρας ξεδίπλωσε και ανέδειξε τις επίκτητες ψυχικές αρετές που διέθετε. Την έκαμε απλή, ήρεμη. Ο δικός της λόγος γλυκός και συνετός. Καταδεκτική. Ανεξίκακη. Πρόσφερε τη συγγνώμη της όπου και όταν χρειαζόταν, μιμούμενη του Χριστού την ανεξίκακη στάση. Έχοντας Εκείνον πρότυπο, προσπαθούσε να εκδηλώνει έμπρακτα την αγάπη της προς Αυτόν, με τη δική της απέναντι στο συνάνθρωπο στάση της. Παρηγοριά μεγάλη και συμπαράσταση η δική της κόρη, η Μαρία μαζί με το παιδί και το σύζυγό της. Μεγάλη η χαρά της σαν πήρε αγκαλιά το δικό της εγγόνι.

Πιστεύω ότι αναπαύεται τώρα γαλήνια, στου Πανάγαθου Θεού την αγκάλη, σίγουρα πως βάδισε σωστά, συνετά το δρόμο της ζωής της. Έτσι τώρα θα δεχθεί ήπιωτικά το αγκάλιασμα της γης των Λασιών, μέχρι που να ευδοκήσει ο Θεός να γυρίσουμε ηεύτεροι στη δική μας γη, εκεί στην Κυθρέα, και να τη συνοδεύσουμε για δεύτερη φορά στη μόνιμη κατοικία της στο δικό μας χωριό.

Καλό σου ταξίδι, αγαπητή μας Λουίλα. Είθε ο Θεός να σε αναπαύσει μετά των Αγίων. Αιώνια σου θα παραμείνει για μας όλους η δική σου μνήμη.

Αιώνια σου η μνήμη!